

Driemaandelijks
tijdschrift

Nr. 23

JUNI
2022

Go!

1€

"Mobilisatie voor Oekraïense vluchtelingen

■ DOSSIER ■

Getuigenissen van onze
medewerkers op het terrein

Het Leger des Heils is een internationale beweging en behoort tot de universele christelijke kerk. Zijn boodschap is gebaseerd op de Bijbel. Zijn dienstverlening wordt gestimuleerd door de liefde tot God. Zijn opdracht is het Evangelie van Jezus Christus te prediken en in Zijn naam menselijk nood te lenigen zonder enige vorm van discriminatie.

De opdracht gaat door

Als ik de inhoud van dit tijdschrift bekijk, valt mij één woord op dat steeds terugkomt: “Nieuw”.

Minstens vier of vijf artikelen in dit tijdschrift hebben betrekking op nieuwe projecten, nieuwe mensen.

Ik ben zelf nieuw in deze functie en bij het Leger des Heils voor Frankrijk en België. En voordat ik aan mijn nieuwe baan begon, heb ik deelgenomen, voor Frankrijk, aan de benoeming van de nieuwe directeur-generaal en de nieuwe directeur personeelszaken van de Sociale Werken. En alsof dat nog niet genoeg is, zal ook de chef secretaris binnenkort veranderen.

Gaan ‘nieuw’ en ‘doorgaand’ goed samen?

In het woord “nieuw” schuilt de notie van verandering en in het woord “doorgaand” de notie van continuïteit, van handhaving van het bestaande.

Sinds enkele jaren maakt het Leger des Heils een periode van grote veranderingen door. Het Coronavirus heeft ons tot allerlei aanpassingen en veranderingen gebracht, waarvan wij de gevolgen zeker nog niet ten volle kennen, en meer nog.

Mensen veranderen, leiderschapsstijlen vermoedelijk ook, maar de missie blijft. Dat is niet verbonden aan mensen, het staat boven hen, het hangt niet van hen af.

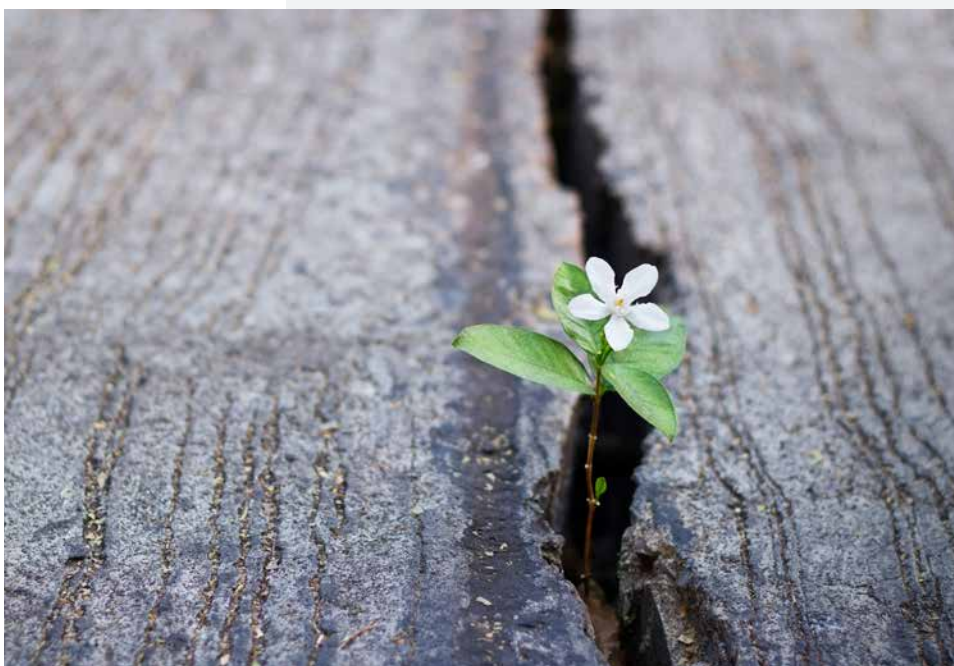
Het is ons door God zelf gegeven. Het is onze taak te weten hoe we die moeten vertalen naar de wereld van vandaag en hoe we die in ons dagelijks leven in praktijk kunnen brengen.

De missie gaat door, dat is geruststellend. Het houdt niet op door externe omstandigheden of de vervanging van sommige mensen.

Voor de uitvoering ervan worden nieuwe activiteiten opgezet. In de toekomst zullen nieuwe activiteiten andere vervangen. Laten wij ons verheugen over de missie die eerdere activiteiten hebben gebracht.

Maar laten wij ons ook verheugen over de veranderingen die op stapel staan, en daar als één blok aan werken, in de wetenschap dat wij allen hierin een rol te spelen hebben. ■

Kolonel Jacques Donzé
Voorzitter

“Ga erop af
zoals je bent...
ik stuur je,
dus je kan het.”

Richters 6:14 Basisbijbel

¹ Het Leger des Heils is georganiseerd met een gemeenschappelijke richting voor België en Frankrijk. Het bestaat dus uit 3 entiteiten: de Stichting en de Congregatie in Frankrijk en het Leger des Heils in België

Een nieuwe impuls voor het Leger des Heils in Frankrijk en België

Kolonel Daniel Naud, overste van de congregatie en voorzitter van de Stichting Leger des Heils, zowel in Frankrijk als in België, gaat met pensioen.

Zijn opvolger, kolonel Jacques Donzé, beantwoordde vragen van onze redactie om zichzelf en zijn vrouw voor te stellen.

Kolonel, kunt u ons iets meer vertellen over uw achtergrond bij het aanvaarden van uw functies voor het grondgebied Frankrijk en België ?

Mijn vrouw en ikzelf zijn al 32 jaar officieren. Daarvoor zijn we allebei opgeleid als onderwijzers. Voordat we naar de opleidingsschool gingen, werkten we in een instelling van het Leger des Heils die zich ontfermt over mensen met een alcoholverslaving.

Als officieren hadden we het voorrecht om in verschillende korpsen van Zwitserland en België te dienen. Wij waren destijds verantwoordelijk voor de Jeugddienst voor Franstalig Zwitserland, divisie officieren verantwoordelijk voor evangelisatie voor geheel Zwitserland, en tenslotte, de laatste twee jaar, leiders van het Leger des Heils in Italië en Griekenland.

Hoe is uw roeping tot stand gekomen?

Ik heb nooit de wens uitgesproken om officier bij het Leger des Heils te worden. Mijn plan was om sportleraar te worden. De roeping van een officier drong zich op de een of andere manier aan mij op. Erop ingaan was eerder een daad van gehoorzaamheid dan een hartelijke impuls. Van toen af aan stelde ik mijn leven ter beschikking van God in het Leger des Heils, zonder bijzondere persoonlijke verwachtingen of ambities. Mijn leven is echter geen lange en moeizame reis

van gehoorzaamheid geweest. Tot dusver ben ik gelukkig geweest in de verschillende verantwoordelijkheden die mij zijn toevertrouwd. Ik zie geen reden om te denken dat dit in de toekomst niet zo zal zijn.

Een echte roeping kan je het niet noemen, maar het delen van het Evangelie, het ontwikkelen van discipelschap, is iets dat mij zeer na aan het hart ligt.

Wat mijn vrouw Claude-Evelyne betreft, zij gaat vooral voor het werk in de korpsen en tussen de kinderen.

Heeft u een visie voor deze nieuwe uitdaging in Frankrijk en België?

Het lijkt mij aanmatigend om reeds met een visie te komen zonder de mensen, de uitdagingen en de plaatselijke realiteit te kennen. Ik heb veel dromen, maar een visie moet passen in de lokale werkelijkheid. Je moet het terrein goed kennen en mijn visie moet worden getoetst aan de haalbaarheid met een aantal medewerkers op de werkvloer. Dat wordt dus duidelijk iets wat we als team zullen ontdekken.

Maar er zijn natuurlijk aspecten die me na aan het hart liggen. Ik sprak eerder al over mijn belangstelling voor evangelisatie. Ik zou graag werken aan de samenhang van het Leger des Heils, tussen de Congregatie en de Stichting, en aan de wisselwerking van Frankrijk met België. Een Leger des Heils waar iedereen op zijn waarde wordt geschat en waar mensen zich vrij voelen en aangemoedigd worden om hun menselijk en geestelijk potentieel te benutten.

Wat weet u precies al over Frankrijk en België?

Ik ken Zuid-Frankrijk omdat ik daar op vakantie ga. Ik hou zielsveel van deze streek. Als muzikant in Zwitserse muziekkorpsen gedurende vele jaren, had ik de gelegenheid om heel wat Franse korpsen te bezoeken tijdens verschillende tournees.

Mijn vrouw en ik hebben ook goede herinneringen aan ons eerder verblijf in België. We brachten er drie mooie, waardevolle jaren door, waarin we kennis maakten met maatschappelijk werk in één van de korpsen. In Zwitserland stonden wij in onze verschillende benoemingen op zekere afstand met de dagelijkse realiteit. Deze periode vormde ons en liet onvergetelijke sporen na in ons leven. Het was in Seraing dat onze jongste dochter werd geboren. Alleen al het idee om voor België te werken vult ons met blijdschap. ■

Interview door Cécile Clément

Moderne slavernij, een plaag die onder de radar blijft

Over de hele wereld is mensenhandel een verschrikkelijke realiteit. Het is onaanvaardbaar nu miljoenen Oekraïense en andere vluchtelingen door oorlog hun verscheurde land ontvluchten, hoe duivelse mensen misbruik maken van de situatie.

Mensenhandel is een van de grootste humanitaire rampen. Alleen al in Europa worden meer dan een miljoen mannen, vrouwen en kinderen gedwongen om onder dwingende omstandigheden te werken. Zij zijn volledig beroofd van hun vrijheid en de meest elementaire rechten. De gevolgen zijn desastreus voor deze slachtoffers en hun families. Daarom zet het Leger des Heils zich overal ter wereld in om deze plaag in te dijken.

Manuela Merola, een vrijwilligster van de Entraide Protestante du Raincy, werd geconfronteerd met een situatie van mensenhandel. Zij zocht hulp bij het Leger des Heils in Frankrijk, dat erkend is voor dit werk.

Zo kwam een samenwerking tot stand tussen de twee organisaties, om met verenigde krachten de sociale integratie van het jonge Nigeriaanse meisje Léa¹ te begeleiden.

■ Getuigenis

Mijn naam is Léa. Ik verliet Nigeria toen ik 14 was. Mijn familie is erg arm, er was slechts voor enige dagen per maand werk voor mijn vader.

Op een dag komt er een vrouw naar ons dorp en zegt dat ze me mee kan nemen naar Europa waar ik als kind-meisje aan de slag kon. Mijn familie stemt hierin toe.

De avond voor het vertrek, ging ik naar een zonderlinge bijeenkomst waar een priester me een vreemd drankje liet drinken. De vrouw die ons eerder thuis bezocht, liet mij toen beloven dat ik de reis- en verblijfskosten zou terugbetalen zodra ik in Europa aan de slag kon. Zoniet zou mijn familie vervloekt worden en mijn ouders zouden kunnen sterven. Het was streng verboden over haar te praten mocht ik door de politie worden aangehouden.

De dame gaf me een mobiele telefoon met een Simkaart, om contact met haar te houden zodra ik in Europa aankwam.

De volgende dag vertrok ik met andere meisjes die ik niet kende. De reis duurde lang. Hoe lang weet ik niet precies, maar het kan maanden zijn geweest. Tenslotte vertelden de twee begeleiders ons dat we in Libië aankwamen. Maar om door te reizen naar Europa moesten we steeds bijbetalen. Ik had geen geld. Ik was wanhopig, bang en wilde naar huis. Ze brachten ons naar een zeer donkere plaats waar we zouden slapen. Aan de ingang stonden bewakers. Anderen zouden ons daarna verder brengen naar Europa.

Een zeer agressieve man, die ons toesnauwde in een vreemde taal, nam ons elk mee naar een aparte kamer. Ik kon niet slapen, ook al was ik doodmoe. Een man opende mijn deur en zonder te praten, begon hij me aan te raken. Ik wilde niet, ik schreeuwde en schreeuwde, maar tevergeefs. Hij heeft me pijn gedaan, ik heb gehuild. Ik zal nooit de geur van zijn huid vergeten en zijn handen die mijn gezicht aanraakten. Toen hij klaar was, verliet hij de kamer. De volgende nacht begon het verhaal opnieuw, maar deze maal met andere mannen erbij. Zo ging dit maanden door, het voelde als een eeuwigheid. Ik probeerde overdag te slapen. Ik had geen eetlust, alles deed me walgen. Maar ik moest overleven en aan mijn familie denken.

¹ De voornaam is fictief wegens veiligheids- en privédredenen.

Voor meer informatie

Neem contact op met Kapitein Marie Lange-Druart, verantwoordelijk voor REMTEH (Reactie op Moderne Slavernij en Mensenhandel) en NCP-AHT (Nationaal Contactpersoon voor de Strijd tegen Mensenhandel).

m.druart@armedusalut.be

Op een dag vertelde de eigenaar van het “huis” dat ik naar Europa kon doorreizen. Diezelfde avond nam hij me mee naar de zee. Er was daar een heel klein bootje, en veel te veel mensen om aan boord te gaan. Ik was weer bang, maar kon niet meer terug. Die nacht kon mijn laatste zijn. Hoe dan ook, ik voelde me toch al een beetje dood vanaf de eerste nacht dat ik werd misbruikt.

Tijdens de overtocht kwam er ons een grotere boot ter hulp, en de volgende dag kwamen we aan land in Italië. De dokters onderzochten me en ik werd naar een centrum gebracht. Ik kreeg de belofte geholpen te worden, zodra ik mijn verhaal vertelde. Wat was er met mij gebeurd? Hoe was ik hier gekomen? Ik wilde niet ingaan op dit verhoor en nam contact op met de dame die me naar Europa had gelokt. Ze drong aan om zo snel mogelijk te vluchten omdat ik illegaal was en de politie me zou terugsturen naar het thuisland.

Een paar dagen later kwam ik in contact met een man die voor mij een treinkaartje naar Napels zou kopen om deze dame te ontmoeten. Ze adviseerde me om te rusten en vond onderdak voor me in een appartementje. Bezorgd vroeg ik haar hoe ik zou kunnen werken als ik geen Italiaans kende. Zij antwoordde: **“Je hoeft de taal niet te kennen, je zult een prostituee zijn hier in deze flat.”** Ik voelde me alsof ik voor de poort van de hel stond, mijn nachtmerrie was dus nog niet voorbij. Ik twijfelde sterk of er ooit nog wel een einde zou aan komen.

Een paar maanden later werd ik naar Frankrijk gestuurd en gedwongen me op straat te prostitueren. Ik ben zwanger geraakt en vertelde het aan de dame uit het prostitutienetwerk. Ze wilde niet dat ik een abortus liet doen. Ik zag een gelegenheid om te ontsnappen, maar ik had geen dak boven het hoofd en sliep dan maar op straat.

Na een korte tijd kwam ik in contact met een vereniging die mij en mijn kindje kon helpen.

Vandaag zit ik in een opvangtehuis, mijn zoontje is nog niet bij mij omdat ik niet de middelen heb om voor hem te zorgen, maar ik probeer mijn situatie te regulariseren. Ik zou graag de Franse taal leren om een baan te zoeken en mijn baby zelf op te voeden..

■ Portret

Portret van Emmanuela MEROLA, belast met de strijd tegen de mensenhandel, werkt op het hoofdkwartier van het Leger des Heils in Frankrijk

“God blijft trouw aan zijn beloften!”²

Geboren in een Italiaans christelijk gezin ben ik altijd zeer betrokken geweest bij mijn kerk.

Begin 2019 heb ik een Master in kinderbescherming en kinderrecht afgerond en ik liep stage bij het Leger des Heils. Het was belangrijk voor mij om in een christelijke organisatie te werken. Wonder boven wonder vond ik een huurflat in Parijs aan een spotprijstje. Alles viel op zijn plaats. Ik ben ervan overtuigd dat God zelfs in de dagdagelijkse kleine dingen een handje toesteeckt. God is geweldig in alles wat Hij doet!

Tegenwoordig werk ik voor de Stichting Leger des Heils als coördinatrice Sociale Rechtvaardigheid en meer specifiek in het vakgebied van de bestrijding van mensenhandel. Ik ben er zeker van dat dit het werk is waar ik thuishoor, het beantwoordt aan mijn overtuiging en mijn engagement als christen mens. ■

Cécile Clément & Emmanuela Merola

² De Bijbel, Bijbelboek Hebréeën, hoofdstuk 10 vers 23

Vakantiekampen bij het Leger des Heils

De vakantiekampen van het Leger des Heils hebben tot doel kinderen een mooie vakantie, verandering van omgeving en groei te bieden.

Deze verblijven zijn een gelegenheid voor jongeren om nieuwe dingen te ontdekken, buiten hun dagelijkse leven om. Zij bieden een waaier aan pedagogische activiteiten, zowel geografisch als cultureel.

In de kampen van het Leger des Heils wordt prioriteit gegeven aan verblijven ten behoeve van kinderen die in onze vestigingen worden opgevangen. Sommige kinderen hebben bijzondere aandacht nodig van het pedagogisch team en een aangepaste vorm van toezicht. Dit is een bijzonderheid waarmee rekening wordt gehouden bij het vormen van de animatieteams.

Ten dienste van jongeren

Naast deze jongeren uit de instellingen van het Leger des Heils, verwelkomen we kinderen uit onze christelijke gemeenten en van mensen die er graag willen bijzijn. Het maakt niet uit wie ze zijn of waar ze vandaan komen. Daarom hechten de directie en de animatieteams van het vakantiecentrum belang aan een onvoorwaardelijke ontvangst van kinderen met een sociale diversiteit. Het is echt essentieel om deze kinderen “een break” te bieden buiten hun dagelijkse omgeving.

Het voorbeeld van Villa Meyerbeer in Spa

Villa Meyerbeer is een ideale plaats voor dit project. Voor veel kinderen is het buitenleven niet iets wat ze dagelijks meemaken. Wanneer zij op deze plaats komen, is het een unieke ervaring die ze levenslang met zich meedragen. Naast het grote bosrijke park waarin zij mogen ravotten, zijn er grote speeltuigen, boswandelingen en gezellige avonden. De onderwijsactiviteiten variëren naar gelang de leeftijd van de kinderen. We zoeken een evenwicht tussen intensieve activiteiten en de rust en ontspanning die typisch zijn voor vakanties. Deze break van de dagelijkse sleur is vormend

voor deze jonge mensen. Zij krijgen autonomie en ontdekken ongekende facetten van hun persoonlijkheid. Het is een openbaring te leven in een gemeenschap, respect op te brengen voor het tempo van anderen. Zij maken kennis met een relatie die stoelt op verdraagzaamheid en aanvaarding van verschillen. Jongeren worden vaak volwassener en staan open voor het begrip solidariteit.

Er ontwikkelt zich ook een openheid voor solidariteit. De oudere kinderen helpen de jongere. De laatsten krijgen ook vertrouwen, omdat ze “opgeleid” zijn. Alle activiteiten staan uiteraard onder toezicht, zodat de morele, fysieke en emotionele veiligheid van de jongeren gewaarborgd is.

De vraag over God

De geestelijke strekking is ook aanwezig tijdens deze kampen. Dit wordt aangereikt door een pastoraal medewerker. Deze aanwezigheid geschiedt uiteraard met instemming van de wettelijke voogden van het kind en met zijn of haar toestemming. De deelname is optioneel, we bieden activiteiten die verband houden met het geloof, met respect voor de overtuigingen van ieder individu. Het toezicht gebeurt door leiders die een passende opleiding kregen.

Kostprijs

Deelname aan de vakantiekampen van het Leger des Heils vergt uiteraard een financiële bijdrage. Maar dit mag geen belemmering zijn voor gezinnen. Een symbolische bijdrage kan al voldoende zijn. Voor de betaling van het verblijf kan bijstand worden verleend door onderlinge verzekeringsmaatschappijen of OCMW's. Wat veel meer telt dan de financiële bijdrage, is de mogelijkheid om jongeren een tijd van fysieke en morele ontwikkeling en verandering van omgeving te bieden. ■

Voor meer informatie:
<https://ajir-ensemble.com/>

Pierre-Baptiste Cordier Simonneau

Vrijwilligers zetten zich in voor mensen die teruggetrokken leven

Elk jaar in de kerstperiode neemt het Leger des Heils contact op met de sociale diensten van de Brusselse vestigingen, evenals met het OCMW, om contactgegevens te verkrijgen van mensen die in moeilijke omstandigheden leven en weinig mogelijkheden hebben om zich te verplaatsen.

Een vijftigtal vrijwilligers bezoekt de vermelde personen thuis met een voedselpakket en verzorgingsproducten, deels door bedrijven geschonken. Met de pandemie werden de tradities verstoord en de kerstuitdeling werd uiteindelijk met Pasen georganiseerd.

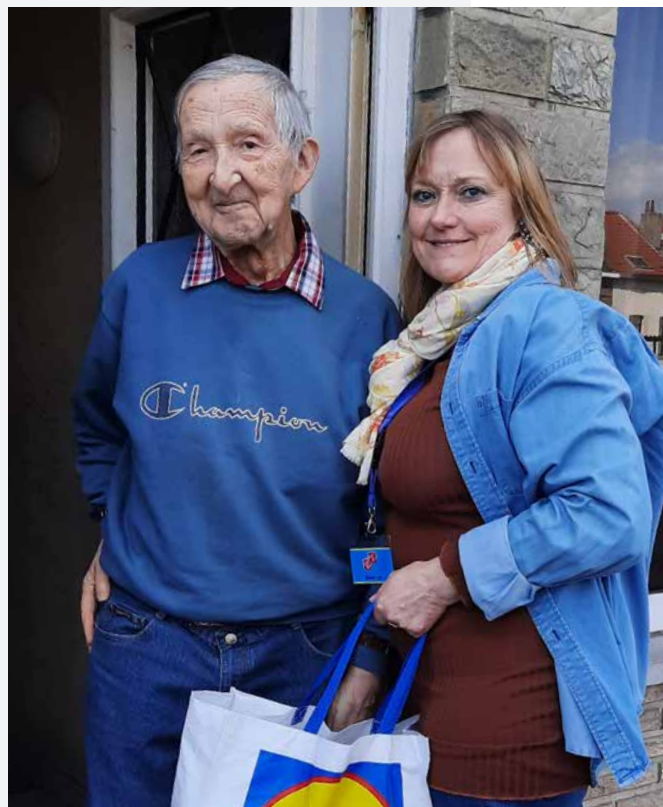
Suzanne is nu 57 jaar oud. Al negen jaar lang zijn zij en haar man behulpzaam bij de uitdeling van pakketten aan huis in de kersttijd. Ook dit jaar werden zij tijdens het paasweekend gemobiliseerd om een streepje vreugde te delen met de mensen waar zij aanklopten.

“Voor mij zijn alle ontmoetingen ontroerend geweest. Elke persoon heeft zijn eigen verhaal en herinneringen. Ze zijn vaak erg eenzaam. Wat me het meest raakte was die kleine glinstering in hun ogen te zien. Het is niet zozeer het voedselpakket waar ze op wachten, maar op ons bezoek.”

Suzanne herinnert zich een kleine dame die op een gelijkvloers in Molenbeek woonde. Ze was half doof en slechtziend. Zij vroeg hen wat er precies in elk pakje zat, zodat ze het op de juiste plaats in haar kast kon zetten. Wat ze niet echt nodig had, schoof ze opzij voor haar buurvrouw, die ook geïsoleerd leefde. Zelfs in haar eigen nood, dacht ze nog aan anderen.

Albert is 89 jaar oud. Hij wachtte ongeduldig op de vrijwilligers van het Leger des Heils die hem aan de deur zouden bezoeken. Hij had zich voor de gelegenheid uitgedost. Omdat het pakket nogal zwaar was, bood Suzanne aan het naar zijn flatje te dragen. Albert speelde toen een deuntje dat hij zelf had gecomponeerd, denkend aan zijn overleden vrouw, die vroeger virtuoos de piano bespeelde, en waarnaar hij urenlang had geluisterd. Wat een emotioneel moment.

Elke ontmoeting is een bijzonder moment. Suzanne betreurt

Hij wachtte ongeduldig op de komst van Suzanne

het dat de uitdeling niet traditiegetrouw in december kon plaatsvinden. Ontroerd dacht zij aan al die eenzame mensen, die geen familie hebben, niemand om mee te praten. In de winter en tijdens de feestdagen is het leven zoveel eenzamer. Maar ze kijkt er al naar uit om de ‘kerst’-ervaring over een paar maanden weer te beleven. ■

Esther Tesch

■ Getuigenis

Jonathan

“De kinderen en ikzelf hebben deze verrijkende ervaring enorm gewaardeerd. Ze waren zeer gemotiveerd om ervoor te zorgen dat de voedselpakketten bij de juiste mensen terechtkwamen. Het was voor hen schokkend om de levensomstandigheden te zien van de mensen die zij ontmoetten, die heel anders waren dan zij gewend zijn. Zij dachten na over het belang van zorg voor mensen die alleen wonen of die zich niet gemakkelijk kunnen verplaatsen.”

De blijdschap om dienstvaardig te zijn

Majors Frank en Bluette Estievenart, beiden onlangs gepensioneerd, hebben zojuist een bladzijde omgeslagen in hun actieve leven. Omdat de missie doorgaat, beantwoorden de majors onze vragen en geven zij hun visie op het verleden, maar ook en vooral op de toekomst.

Wat is jullie basisopleiding?

Frank: Ik heb een opleiding tot gespecialiseerd opvoeder gevolgd, die ik heb voortgezet in de sociale promotie en aangevuld met een opleiding personeelsbeheer.

Bluette: Ik ben opgeleid als medisch assistent.

Wanneer en vooral hoe voelde u zich geroepen om actief te dienen in het Leger des Heils?

Frank: Het was in 1985 dat ik besepte dat de God waarin ik geloofde dichterbij stond als ik voorheen dacht. Niet lang daarna werd ik aangenomen als gespecialiseerd opvoeder in het opvangcentrum in de Priemstraat in Brussel, nu Foyer Georges Motte, leperlaan. Ik werd me er snel van bewust

dat ik een roeping had als officier (voorganger) van het Leger des Heils. In april 1987, had ik het geluk Bluette te ontmoeten. Een jaar later waren we getrouwd. Een paar weken later beantwoordden we samen Gods roep en kondigden onze aanmelding aan bij de officiersopleiding van het Leger des Heils.

Bluette: Toen ik ongeveer 19 jaar oud was, voelde ik Gods roeping om Hem te dienen, maar ik zou niet dienen in het Leger des Heils. Mijn huwelijk en de nieuwe levensomstandigheden veranderden echter mijn mening en ik gaf gehoor aan deze missie.

Hoe was jullie loopbaan binnen het Leger des Heils?

Wij werden eerst benoemd tot directeur van het Chantier¹ in Brussel en vervolgens overgeplaatst naar Luik² om er de leiding te nemen. Vijf jaar later gingen wij met onze twee jongste kinderen naar de opleidingsschool, en in juni 1997 werden wij tot luitenants van de "Boodschappers van Gods Liefde"³ gewijd. Aangesteld als jeugdleiders van het Leger des Heils in België, werden wij al na anderhalf jaar overgeplaatst naar een officiersambt in een korps (christelijke gemeente).

Fulltime inzetbaar zijn is erg tijdrovend, hoe heb je het ambt als officier gecombineerd met je gezinsleven?

Gedurende al die tijd hebben we geprobeerd onze kinderen te omringen met de genegenheid die ze nodig hebben. Het is niet altijd gemakkelijk geweest om voor elk van hen tijd vrij te maken, maar wij zijn dankbaar voor wie ze geworden zijn, voor de vreugde van het gezin dat groeit door huwelijken en geboorten en voor de prachtige familie die Hij ons heeft geschonken.

Wat was de grootste moeilijkheid in uw carrière?

Ik weet niet of we het grotere moeilijkheid kunnen noemen, omdat we beseffen hoezeer God situaties kan ombuigen en ze nieuw leven en rijke zegeningen kan geven. Maar het is waar dat wij vaak gefrustreerd waren dat wij niet aan alle eisen konden voldoen.

Wat is je grootste vreugde geweest?

Vreugde hebben we ervaren in het gezin en in onze verschillende opdrachten, maar ook in het zien van mensen die deze God van liefde en verzoening ontmoeten. We hebben gezien dat de kracht van God tussenbeide komt in verschillende levenssituaties. God is groot in zijn liefde en genade.

Waar streeft u naar na uw pensionering?

Op de drempel van ons pensioen verlangen wij naar een leven zonder zware verantwoordelijkheden. De toekomst behoort God toe en wij zullen trachten de weg te volgen die Hij voor ons heeft bereid. ■

Geïnterviewd door Christel Lecocq

Frank en Bluette

¹ Vroegere benaming van Foyer Georges Motte

² Vestiging die mannen opving

³ Naam gegeven aan de promotie

Het Leger des Heils zet zich in

De situatie in Oekraïne heeft nu al verschrikkelijke humanitaire gevolgen: duizenden mensen zijn gedood en nog eens miljoenen ontheemd. Als reactie op de humanitaire noodsituatie is het Leger des Heils onmiddellijk gemobiliseerd in Oekraïne en in de buurlanden om noodhulp te verlenen.

Vanaf het begin van het conflict in Oekraïne hebben het Internationale Leger des Heils en zijn afdelingen in Oekraïne, Rusland en de buurlanden zich gemobiliseerd om noodhulp te verlenen aan vluchtelingen. Ons bestuur heeft ook een crisiseenheid opgericht om de acties ten behoeve van deze ontheemden te coördineren.

Als reactie op de humanitaire noodsituatie in Oekraïne heeft het Leger des Heils van Roemenië onmiddellijk teams ter plaatse ingezet. Officieren van het Leger des Heils hebben vluchtelingen uit Oekraïne opgevangen en onderdak geboden. In Roemenië, Moldavië en Oekraïne, in de sneeuw, in de zon, bij vriestemperaturen, blijven de teams zich mobiliseren om mensen die de bombardementen in Oekraïne ontvluchten, op te vangen en onderdak te bieden. Naast de eerste levensbehoeften (voedsel en hygiëneproducten) zijn aan de gezinnen simkaarten uitgedeeld, zodat zij contact kunnen houden met hun verwanten. Er worden ook folders in het Oekraïens verspreid onder vluchtelingen om hen aan te

Vluchtelingenkamp in Roemenië

Dinopo ein Oekraïne

moedigen op hun hoede te zijn voor netwerken van moderne slavernij die hen proberen te rekruteren.

In zo'n gewelddadige tijd betekent het beantwoorden aan de verwachtingen van de slachtoffers van het conflict materiële hulp, maar ook geestelijke en psychologische hulp, hetgeen de eigenlijke missie van het Leger des Heils is.

In vergelijking met haar aanwezigheid in Frankrijk en Groot-Brittannië is de aanwezigheid van het Leger des Heils in Oekraïne, Roemenië en Moldavië veel recenter. Het personeel dat kan worden ingezet blijft dus bescheiden in verhouding tot de noden. De lokale teams doen hun uiterste best, ondanks een gevoel van uitzichtloosheid. Verscheidene noodhulpteams die door het internationale Hoofdkwartier in Londen waren gestuurd zijn in Polen, Roemenië en Moldavië aangekomen om noodhulp op te zetten.

Drie konvooien van het Leger des Heils zijn erin geslaagd naar Oekraïne terug te keren om meest dringende levensbehoeften aan te voeren.

Sinds het begin van de oorlog zijn bijna 35.000 Oekraïense vluchtelingen in België aangekomen. De teams van het Leger des Heils staan klaar om de noden te lenigen. Aan het begin van het conflict werd een inzamelingsactie gelanceerd en veel donateurs hebben deze oproep beantwoord. De behoeften zijn immens. Het Leger des Heils helpt om niet alleen aan de dringende noden te voldoen, maar ook op de lange termijn wanneer het land aan wederopbouw toe is. ■

David Germain
Communicatieverantwoordelijke
van de Stichting Leger des Heils

■ Getuigenissen van onze medewerkers op het terrein

Roemenië

Luitenant Andrei Fanica en zijn vrouw zijn officieren van het korps bij het Leger des Heils in Boekarest, Roemenië. Andrei is lid van het noodteam van de afdeling Roemenië van het Leger des Heils.

De afgelopen twee maanden ben ik betrokken geweest bij het helpen van Oekraïense vluchtelingen aan de Siretgrens en in Boekarest zelf. Het is een grote verantwoordelijkheid, maar ook een goede gelegenheid om liefde en zorg aan anderen te tonen. De verhalen die ik hoorde raakten me diep, vooral die van vrouwen en kinderen die de oorlog in Oekraïne ontvluchtten. Als lid van het team hebben wij, samen met andere vrijwilligers en officieren van het Leger des Heils, deze mensen geholpen met materiële steun (kleding, voedsel, speelgoed voor de kinderen, dekens en dergelijke), maar ook met informatie, morele steun, folders over preventie van mensenhandel en onderdak in de korpsgebouwen. Wat mij hiertoe aanzette was de gedachte dat, als ik in dezelfde situatie zou verkeren als zij, ik graag zou

Hulpdiensten aan de Roemeense grens

zien dat anderen mij of mijn familie op dezelfde manier zouden steunen, dus ik kon gewoon niet anders. Gedurende deze hele tijd voelde ik Gods bescherming, leiding en zegen over wat we deden. Om dit mee te maken was een echte zegen. ■

Andrei Fanica

Polen

Oleg Samoilenko is van Oekraïense afkomst. Hij en zijn vrouw zijn officieren van het Leger des Heils en runnen al enkele jaren het korps in Warschau.

Niemand van ons was voorbereid om vluchtelingen te helpen wiens huizen waren gebombardeerd of verwoest, familieleden gedood. Het was vooral moeilijk voor mij omdat mijn familie ook in Oekraïne verbleef, in een van de meest bestookte steden. In Warschau zijn we vanaf de eerste dag begonnen met het helpen van degenen die de oorlog waren ontvlucht, vooral vrouwen met kinderen en bejaarden.

Wij hebben in ons korps een helpdesk opgezet waar zij voedsel, hygiënekits, kleding en allerlei informatie konden krijgen. Degenen die in Polen werk wilden zoeken, kwamen voor Poolse taalcursussen. Het overschot van de ontvangen giften werd overgemaakt aan door de staat beheerde centra en aan het Leger des Heils in Lviv, Oekraïne. Momenteel zijn we bezig met het opzetten van een kinderclub en vrouwenbijeenkomsten. Wij kunnen de pijn en het verdriet van deze mensen niet wegnemen, maar wij willen hun hoop geven. ■

Oleg Samoilenko

Ontspanningsmoment met de kinderen

Oekraïne, een brief uit Lviv

Hallo, mijn lieve vrienden. Mijn naam is Sergei. Samen met mijn vrouw Galina hebben we twee kinderen, Matvey en Olesya, 3 en 8 jaar oud. Wij zijn officieren van het Leger des Heils in Oost-Europa en dienen momenteel in het voorcorps Lviv in Oekraïne.

Ik kom uit Moldavië en mijn vrouw komt uit Oekraïne. In deze moeilijke tijd van oorlog proberen wij met de hulp van God, vrijwilligers en sponsors, mensen te helpen die hun huizen in Lviv zijn ontvlucht. Het Leger des Heils is ook actief in andere steden in Oekraïne, zoals Dnipropetrovsk, Kropivnitsky, Vinnitsa en Kiev.

We hebben weinig vrijwilligers, soms zijn alleen mijn vrouw, de cadetten¹ en ikzelf er. We helpen met onze schaarse middelen.

Zonder een auto, is het een beetje ingewikkeld. Aan het begin van de week, als er voedsel in de winkels is, kopen we ongeveer 70 zakken levensmiddelen, laten we die met een taxi naar het gebouw voeren, brengen ze naar de 3e verdieping (zonder lift) om ze in individuele zakken te verdelen en geven ze op afspraak aan de mensen. Soms krijgen we voedselhulp van het Leger des Heils uit andere landen via Polen. Maar soms hebben we niet genoeg ruimte om het op te bergen. Indien nodig sturen wij het overschot door naar andere steden waar het Leger des Heils aanwezig is – Vinnitsa en Kropivnitsky.

Ook al zijn er veel moeilijkheden, ook al hadden we ons gezin naar een veiliger land kunnen brengen, ook al zijn we uit onze flat gezet, ook al hebben we de bombardementen persoonlijk meegemaakt, we blijven God trouw en gaan door met het helpen van mensen in nood, met het samenkomen voor eredienst en gebed, met aanwezig zijn waar God ons heeft geroepen. En we zijn dankbaar voor elk gebed, elke steun, materieel of financieel. God zegene u allen. ■

N.B. : De foto's zijn toegankelijk via de pagina <https://www.facebook.com/salvationarmylviv>

Moldavië

Andrei Iniutocichin is divisiecommandant van het Leger des Heils in Moldavië. Hij deelt zijn zienswijze met ons.

Onlangs realiseerde ik me op een nieuwe en actuele manier deze Bijbelpassage: **“indien iemand je zegt: je hebt geloof; en ik heb de werken”**. Jullie kunnen dan antwoorden: **“Ik heb geloof, en jij doet goede dingen**. Dan doen we allebei wat. Als dat echt zou kunnen, laat mij dan zien dat jullie geloven, zonder iets te doen. Dan zal ik jullie mijn geloof laten zien door de dingen die ik doe.”² Vertrouwen tonen in goede omstandigheden is aangenamer en veel gemakkelijker dan in tijden van crisis, pandemie, oorlog. Want het is in moeilijke situaties, wanneer men zich hulpeloos en machteloos voelt, wanneer men niet veel mogelijkheden in de hand heeft, dat het ware geloof zich toont.

Na twee jaar van de pandemie onder zeer moeilijke en strikte omstandigheden te hebben geleefd, dachten wij geleidelijk terug te keren naar de vertrouwde manier om God en de mensen te dienen. Maar de dingen lopen niet altijd zoals we zouden willen.

Op 24 februari 2022 waren we geschokt toen we zagen dat er oorlog was uitgebroken in ons buurland Oekraïne.

Die dag woedde in mijn hart een wervelwind aan emoties die nauwelijks te beschrijven zijn. Er waren veel vragen aan God gericht.

Onmiddellijk beseften wij – de mensen van Moldavië, met inbegrip van het Leger des Heils hier en elders – dat wij voor een nieuwe uitdaging stonden. Nog maar eens kunnen en moeten we ons geloof in daden omzetten. Een gestage stroom van mensen stak de verschillende grensovergangen tussen Oekraïne en Moldavië over om aan de gruwelen van de oorlog te ontsnappen+ De mensen hadden zelfs de meest elementaire dingen niet mee. Je kon de angst en wanhoop in hun ogen zien.

Op dat moment belandden we in een stroomversnelling : het Leger des Heils, andere kerken, taxichauffeurs en gewone vrijwilligers om te helpen. Velen reden naar de grens om deze noodlijdende mensen naar diverse plaatsen te brengen waar zij liefdevol en vrijgevig onderdak, voedsel en hartelijke warmte ontvingen.

Vanaf de eerste dag richtte het Leger des Heils slaapplaatsen in, voedsel en eerste levensbehoeften werden uitgedeeld. De leiders van het Leger des Heils probeerden hen ook geestelijk te steunen: door te bidden en te spreken over Gods liefde. De vriendelijke, bemoedigende woorden maakten vaak grote emoties los bij de vluchtelingen, en op die momenten begrijp je dat dit de reden is waarom God je naar deze plaats riep.

Ik ben erg blij dat God ons in moeilijke tijden de mogelijkheid geeft om ons niet terug te trekken, maar stap voor stap vooruitgang te boeken in het geloof dat tot uitdrukking komt in onze daden.

Moge dit getuigenis ons allen het gevoel geven dat onze God leeft, dat zijn Leger des Heils leeft. Ons geloof leeft en functioneert. **“Dan zal ik jullie mijn geloof laten zien door de dingen die ik doe.”** Wees gezegend en moge Gods vrede wonen in onze harten en in onze landen blijven. ■

Andrei Iniutocichin

¹ Kandidaat-officieren van het Leger des Heils

² Brief van Johannes, hfdst. 2, vers 18

RENOVATIES

SNEL & GOEDKOOPT

PROFITEER
ER NU VAN!

Heb je je ooit afgevraagd waarom sommige diensten zo goedkoop kunnen zijn?

Achter de lage prijzen gaat een onhoudbare realiteit schuil waarin de mens wordt mishandeld voor een belachelijk salaris.

Goedkope arbeidskrachten

Cristian is werkzaam bij een bouwbedrijf, een zeer fysieke baan voor een handvol centjes. Gedwongen om in een caravan te leven met andere arbeiders in penibele omstandigheden, kreeg hij te maken met gewelddadige bedreigingen die hem ervan weerhielden zijn baan op te zeggen.

Duizenden mensen worden elke dag gedwongen een leven te leiden waar ze niet om hebben gevraagd.

Het is ook onze rol om zoveel mogelijk mensen bewust te maken van de uitbuiting van deze beroepsbevolking.

Cristian komt uit Roemenië. Hij ging in zijn thuisland een lening aan wegens financiële problemen. De schuldeisers hebben de rente voortdurend verhoogd zodat Cristian moeite kreeg met de afbetalingen. Zij boden hem toen een baan aan in de

buitenlandse bouw om zijn schulden af te lossen. Cristian – met het mes op de keel – had geen andere keuze en accepteerde het voorstel en vertrok naar het Verenigd Koninkrijk.

Voor meer informatie ►

<http://www.ameedusalut.be/mensenhandel/>

Contact opnemen ► PAG-ASA 02 / 511.64.64 Brussel PAYOKE 03 / 201.16.90 Antwerpen SURYA 04 / 232.40.30 Luik

Go ! ■ Driemaandelijke uitgave van het Leger des Heils | Nationaal Hoofdkwartier, Sociale Werken van het Leger des Heils in België, Nieuwe Graanmarkt 34, 1000 Brussel | Tel. : 02 513 39 04 | www.legerdesheils.be | Verantwoordelijke uitgever : Mike Stannett | Redactiesecretaris : Cécile Clément | Opmaak : Reymann Communication, 32 rue de l'industrie, F-67400 Illkirch | Gedrukt bij Manu-Mail nv - Lebbeke | Foto's : Leger des Heils, AdobeStock.

Wettelijk depot nov. 2016 - ISSN 2593-0400